

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 301/42/2025
ECLI:RO:CAPLO:2025:004.000135

SENTINȚA NR. 135

Ședința publică din data de 24 aprilie 2025
PREȘEDINTE - Alexandru Vasile
GREFIER - Băcanu Diana Corina

Ministerul Public a fost reprezentat de procuror Van Angela Mirela din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești

Pe rol fiind cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta POPESCU GHEORGHIȚA, în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI, având ca obiect anulare/ suspendare act administrativ.

La apelul nominal efectuat în ședință publică, au lipsit părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează obiectul cauzei, faptul că este primul termen de judecată, în cauză s-a depus taxa judiciară de timbru în cuantum total de 70 lei, conform dovezilor aflate la filele 15 și 16, s-a solicitat judecarea și în lipsa părților, s-au depus note scrise din partea reclamantei, după care,

Curtea pune în discuție competența instanței de a soluționa prezenta cauză.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul cu privire la competența instanței, invocă excepția necompetenței generale, apreciind că nu este competentă curtea de apel să soluționeze prezenta cauză, având în vedere că Hotărârea nr. 32/06.12.2024 a CCR nu poate face obiectul unui control de legalitate din partea unei instanțe judecătorești.

Curtea, deliberând cu privire la competența instanței și cu privire la excepția necompetenței generale invocate de reprezentantul Ministerului Public, respinge excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești invocată de reprezentantul Ministerului Public, întrucât reclamanta, prin cererea de chemare în judecată, arată că hotărârea contestată este un act administrativ normativ, iar din această perspectivă competența materială revine curții de apel, având în vedere emitentul actului, respectiv Curtea Constituțională a României, aceasta fiind o autoritate publică centrală, astfel că,

În baza art. 131 Cod procedură civilă, instanța se declară competentă general, material și teritorial să soluționeze cauza, fiind incidente prevederile art. 96 pct. 1 Cod procedură civilă, raportat la art. 8 alin. (1) și art. 10 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004.

Din punctul de vedere al competenței materiale, Curtea reține că este îndeplinit criteriul rangului autorității emitente a actului contestat, pârâta Curtea Constituțională a României fiind autoritatea publică centrală emitentă a hotărârii contestate.

Din punctul de vedere al competenței teritoriale, având în vedere că reclamanta are domiciliul în localitatea Pucioasa, județul Dâmbovița, Curtea de Apel Ploiești, în circumscripția căreia se află județul Dâmbovița, este competentă din punct de vedere teritorial să judece cauza, în temeiul art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

La interpelarea instanței, reprezentantul Ministerului Public arată că nu are cereri sau excepții prealabile, după care,

Curtea ia act că reclamanta a solicitat judecarea cauzei și în lipsa acesteia, fiind aplicabile dispozițiile art. 223 alin. (3) Cod procedură civilă.

În continuare, instanța acordă cuvântul pe probe.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul cu privire la probe, arată că nu se opune probei cu înscrisurile depuse la dosar.

În baza art. 255 alin. (1) și art. 258 alin. (1) Cod procedură civilă, Curtea încuviințează pentru reclamantă proba cu înscrisuri ca fiind admisibilă, pertinentă și concludentă în soluționarea cauzei.

Nefiind alte cereri de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, în baza art. 392 Cod procedură civilă, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri, cu privire la capătul de cerere privind suspendarea executării actului și asupra capătului de cerere privind anularea actului contestat.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în dezbateri, solicită respingerea ambelor capete de cerere.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 10.04.2025 sub nr. 301/42/2025, reclamanta Popescu Gheorghița, în contradictoriu cu pârâta Curtea Constituțională a României, solicită:

1. Suspendarea executării actului administrativ unilateral normativ intitulat Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a capătului 2 de cerere;
2. Anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024;
3. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii formulate, reclamanta susține, *în prealabil*, că are dreptul de a se adresa în fața unei instanțe judecătorești pentru apărarea dreptului fundamental de a alege, drept prevăzut de art. 36 alin. (1) din Constituția României, art. 40 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE și art. 3 din Primul Protocol Adițional CEDO.

Arată că dreptul de a se adresa instanței de contencios administrativ cu acțiune împotriva actului administrativ normativ intitulat Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, se bazează pe: - art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004; - art. 21, art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituția României; - art. 47 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a UE, care prevede că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale eficientă în fața unei instanțe judecătorești; - art. 6 alin. (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Susține reclamanta că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 este un act administrativ normativ, așa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit c) din Legea nr. 554/2004, respectiv: este un act emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării și executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Curtea Constituțională a României este o autoritate publică, iar Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost dată, așa cum se arată în chiar cuprinsul hotărârii, în paragraful 3, în aplicarea legii, respectiv art. 37 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 și art. 3 din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României și a produs efecte juridice, întrerupând intempestiv procedura de votare pentru turul al II-lea al alegerilor prezidențiale și împiedicând cetățenii români cu drept de vot, printre care se numără și reclamanta, să-și exercite acest drept fundamental prevăzut în art. 36 alin. (1) din Constituția României.

Mai arată reclamanta că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu se află între actele administrative exceptate de a fi atacate în contenciosul administrativ, prevăzute de art. 5 din Legea nr. 554/2004. Astfel, hotărârea atacată nu privește relația dintre Curtea Constituțională și Parlamentul României, nu este un act de comandament cu caracter militar și pentru modificarea sau desființarea acestei hotărâri nu există o altă procedură judiciară prevăzută de vreo lege organică.

Așadar, susține reclamanta că singura cale pentru desființarea acestui act administrativ normativ este acțiunea în contencios administrativ. Dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ, de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și de anulare a actului este prevăzut de

Constituția României, în art. 52, ca un drept fundamental, iar condițiile și limitele exercitării acestui drept sunt stabilite de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, reclamanta invocând prevederile art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) lit o) și r) din legea menționată.

Arată reclamanta că dreptul său de cetățean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul I din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat, fiind împiedicată să își exprime votul în turul al II-lea din 6 decembrie 2024, prin aplicarea ștampilei „votat” pe unul din cei doi candidați care fuseseră validați prin Hotărârea CCR nr. 31, ca și cum ar fi fost un cetățean lipsit de drepturile electorale, deși nu este în ipoteza prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituția României, iar art. 53 alin. (1) din Constituția României prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți se poate face numai prin lege.

Susține reclamanta că, în mod indirect și ilegal, prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare o solicită, a fost încadrată, împreună cu toți cetățenii români cu drept de vot, în categoria prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituția României, adică în categoria debilor sau alienaților mintal, pușilor sub interdicție sau condamnaților la pierderea drepturilor electorale, prin hotărâre definitivă, fiind batjocoriți, înjosiți și umiliți, ca persoane care nu merită să-și exercite dreptul de vot.

Așadar, arată reclamanta că nu numai că i s-a restrâns, acesteia și celorlalți cetățeni cu drept de vot, dreptul fundamental de a alege unul dintre cei doi candidați validați prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin hotărârea nelegală a CCR și nu prin lege, dar practic acest drept s-a anulat definitiv pentru alegerile prezidențiale.

Totodată, susține reclamanta că, prin Hotărârea a cărei anulare o solicită, a fost adusă atingere și interesului legitim public, întrucât această hotărâre a împins România în afara ordinii de drept și a democrației constituționale, dreptul de vot al tuturor cetățenilor români înscrși în lista electorală permanentă a fost încălcat, respectarea de către autoritățile publice a drepturilor și libertăților cetățenilor români fiind pusă sub semnul incertitudinii totale. Statul Român nu are un Președinte ales, deși mandatul Președintelui anterior s-a încheiat la data de 21 decembrie 2024, prin ajungerea la finalul duratei de 5 ani de la depunerea jurământului.

Arată reclamanta că hotărârile Curții Constituționale date în aplicarea Legii nr.370/2004 privind alegerea președintelui României și orice altă hotărâre dată de Curtea Constituțională în materiile prevăzute de art. 11 alin. (1) lit. B din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții constituționale pot fi supuse controlului contenciosului administrativ.

Într-adevăr art. 11 alin. (3) teza finală din Legea nr. 47/1992 prevede că „hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viilor”, dar acest lucru nu înseamnă că ele nu pot fi atacate în contencios administrativ, întrucât general obligatoriu nu este sinonim cu definitiv. Potrivit DEX al limbii române, „obligatoriu” înseamnă „Care trebuie urmat întocmai, care trebuie făcut, îndeplinit”, iar „definitiv” înseamnă „Care nu mai e supus modificărilor, stabilit pentru totdeauna”. Numai în materie jurisdicțională o hotărâre este definitivă dacă nu este supusă nici unei căi de atac.

Arată reclamanta că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu este un act emis în materie jurisdicțională, pentru că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) lit d) și e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Curtea Constituțională nu a urmat o procedură bazată pe principiile contradictorialității și asigurării dreptului la apărare, ci s-a întrunit în secret, fără a da publicității măcar un comunicat, nu a citat nici pe reclamantă, nici pe ceilalți cetățeni cu drept de vot și nici pe candidați; pur și simplu a anulat votul exprimat în turul I și a interzis să exprimarea votului în turul al II-lea, absolut arbitrar, cu încălcarea Constituției României, a Legii nr.47/1992 și a Legii nr. 370/2004, dar și a Convenției Europene a Drepturilor Omului și a Cartei Drepturilor Fundamentale a UE.

Susține reclamanta că, prin abuz de putere, CCR a consemnat, la finalul actului administrativ normativ, intitulat Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, că această „hotărâre” ar fi definitivă, întrucât nici în Constituția României, nici în Legea nr. 47/1992 și nici în Legea nr.370/2004 nu se prevede că vreo hotărâre emisă de Curtea Constituțională a României ar fi definitivă.

Într-adevăr, susține reclamanta, Curtea Constituțională a României are și atribuții jurisdicționale, dar numai în materia verificării constituționalității proiectelor de legi, în cazul controlului anterior de constituționalitate sau în cazul controlului posterior, când soluționează excepțiile de neconstituționalitate invocate în fața instanțelor judecătorești. Când îndeplinește atribuția de jurisdicție constituțională, Curtea Constituțională înștiințează părțile despre termenul fixat pentru soluționarea excepției; la ședința publică anunțată participă un procuror, căruia i se acordă cuvântul pentru a pune concluzii, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția își spune punctul de vedere, iar încheierile de sesizare a CCR sunt comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Invocă reclamanta dispozițiile art. 30 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și arată că, în ce privește Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituțională s-a întâlnit în secret, la ședință nu a fost citat nimeni, nici măcar candidații din turul I sau din turul al II-lea, pentru că voturile primite în turul I de toți candidații au fost anulate, nu a participat nici măcar procurorul, nu a existat nici contradictorialitate, nici respectarea dreptului la apărare.

Așadar, arată reclamanta că nu se poate susține și accepta ideea falsă că Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024 ar fi un act jurisdicțional constituțional. Împrejurarea că acest act a fost emis de persoane care compun Curtea Constituțională, nu îl transformă în act jurisdicțional constituțional.

Referitor la capătul de cerere având ca obiect suspendarea executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, arată reclamanta că, în cauză, a îndeplinit condiția prevăzută de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, mai exact a depus plângere prealabilă la emitentul actului a cărei anulare o solicită, respectiv la Curtea Constituțională a României, plângere transmisă prin email la adresa indicată pe site-ul instituției.

Arată că actul administrativ normativ a fost emis cu încălcarea legii, reclamanta invocând 6 motive de nelegalitate ale acestui act, respectiv:

- Curtea Constituțională, în emiterea hotărârii atacate, a comis un exces de putere, așa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit n) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, a interpretat în mod abuziv atribuția prevăzută de art. 146 lit f) din Constituție, sesizându-se din oficiu, deși art. 10 din Legea nr. 47/1992 prevede expres că sesizarea trebuie făcută în scris și motivat;

- a fost emis cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuție posibilitatea anulării alegerilor, după ce anterior validase, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 turul I și rezultatele acestui tur;

- a fost dat cu încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004 necesare pentru anularea alegerilor;

- a fost emis și cu încălcarea art. 2 din Constituția României privind suveranitatea, ca principiu constituțional general;

- a fost emis și cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin.(1), coroborat cu art. 81 alin. (1) din Constituția României.

Arată reclamanta că împrejurările în care a fost emis acest act administrativ, judecătorii Curții Constituționale întâlnindu-se pe ascuns, fără să dea un comunicat de presă despre ședința din 6 decembrie, sesizându-se din oficiu, pe baza unor documente apărute în spațiul public, adică în mass-media, fără să fi fost sesizați de persoane îndreptățite de Legea 370/2004 să ceară anularea alegerilor, cu dovezi autentice, asumate de persoanele care ar fi putut face sesizarea, întrerupând intempestiv procedura de votare în turul al II-lea, care era în curs de desfășurare la secțiile de votare din străinătate, deși cu doar 4 zile înainte, aceiași judecători validaseră turul I, confirmând că procesul electoral în turul I a fost corect, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, reprezintă un caz bine justificat pentru suspendarea executării Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, asupra căreia există serioase îndoieli în ce privește legalitatea acestuia.

Totodată, arată reclamanta că se impune suspendarea executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 pentru că, în calitate de cetățean român cu drept de vot, înscrisă în lista electorală permanentă, este expusă unei pierderi iminente, întrucât nu va mai putea să-și exercite dreptul de vot pentru unul din candidații validați în urma turului I, după data de 4 mai 2025, când va

avea loc turul I al alegerilor prezidențiale organizate în urma hotărârii ilegale a CCR, a cărei anulare o solicită.

Arată reclamanta că suspendarea executării Hotărârii a cărei anulare o solicită se impune și pentru că pârâta, în calitate de emitent al actului administrativ ilegal, să fie împiedicată să comită și alte abuzuri, singura autoritate în măsură să sancționeze acest abuz constituțional și legal al Curții Constituționale fiind Justiția.

Arată că Justiția este una dintre puterile Statului Român și reîntrirea în cadrul constituțional o poate face numai Justiția, pentru că celelalte puteri executivă și parlamentară nu vor, nu pot sau nu au interes pentru respectarea drepturilor fundamentale.

Reclamanta invocă prevederile art. 126 alin. (6) din Constituția României, cu privire la garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative și arată că instanța de contencios administrativ este competentă să controleze legalitatea actului administrativ normativ, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, fiind întrunite toate condițiile pentru suspendarea actului contestat, respectiv cele prevăzute de art. 15 raportat la art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, astfel încât solicită soluționarea acestui capăt de cerere de urgență și cu precădere, așa cum obligă art. 15, raportat la art. 14 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Cu privire la motivele de anulare a actului administrativ normativ intitulat Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, reclamanta susține că, în emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituțională a comis un exces de putere, așa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Arată că, prin actul administrativ normativ denumit Hotărârea nr. 32/06.12.2024, CCR a interpretat în mod abuziv atribuția prevăzută de art. 146 lit f) din Constituție, aceea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea președintelui României, anulând, printr-o autosesizare arbitrară întregul proces democratic de alegere a Președintelui României.

Arată că procedura pentru alegerea președintelui României este prevăzută de Legea nr. 370/2004, iar atribuțiile Curții Constituționale sunt de asemenea prevăzute expres în această lege. Astfel, nici Legea de organizare și funcționare a Curții Constituționale nr. 47/1992 și nici Legea nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României nu prevăd dreptul Curții Constituționale de a se sesiza din oficiu, prin fapta de „a lua act de conținutul” unor documente prezentate în Ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării și aduse la cunoștință publică, așa cum se indică textual în paragraful nr. 5 al Hotărârii a cărei anulare o solicită.

Invocă reclamanta prevederile art. 10 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și arată că CCR nu are dreptul să se autosesizeze, ci poate fi sesizată doar în scris și motivat.

De asemenea, reclamanta invocă dispozițiile art. 52 alin. (1) și (2) din Legea nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României și arată că, potrivit acestui text de lege, dreptul de a sesiza Curtea Constituțională cu o cerere având acest obiect este recunoscut numai competitorilor electorali, respectiv: partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și candidaților care au participat la alegeri. Dacă orice altă persoană ar fi formulat o asemenea cerere, Curtea Constituțională ar fi trebuit să o respingă ca fiind introdusă de o persoană fără calitate/ca inadmisibilă.

Arată reclamanta că, la alegerile prezidențiale din 2024, Curtea Constituțională a fost sesizată cu două cereri de anulare a alegerilor, de către candidații Sebastian Constantin Popescu și Cristian-Vasile Terheș, contestații care au fost respinse. Contestația formulată de candidatul Sebastian Constantin Popescu a fost respinsă ca tardivă (Hotărârea CCR nr. 29 din 28 noiembrie 2024), iar contestația candidatului Cristian - Vasile Terheș a fost respinsă ca neîntemeiată (Hotărârea CCR nr. 30 din 2 decembrie 2024), ambele hotărâri fiind publicate în Monitorul Oficial.

În continuare, reclamanta face referire la paragraful 15 din Hotărârea nr. 29 din 28 noiembrie 2024, prin care Curtea Constituțională a stabilit că formularea cererilor pentru anularea alegerilor pe motiv de fraudă electorală se realizează de către competitorii electorali în termen de cel mult 3 zile de la încheierea votării, cel mai târziu până la data de 26 noiembrie 2024, ora 24.00.

De asemenea, reclamanta citează considerentele Hotărârii Curții Constituționale nr. 30 din 2 decembrie 2024, paragrafele 30 și 31 și arată că, prin această hotărâre, Curtea Constituțională a

hotărât, între altele, că rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României din primul tur de scrutin de la dala de 24 noiembrie 2024 se aduce la cunoștință publică; se va organiza al doilea tur de scrutin pentru alegerea Președintelui României în ziua de duminică, 8 decembrie 2024, la care vor participa domnul Călin Georgescu și doamna Elena-Valerica Lasconi, în această ordine.

Arată reclamanta că, după ce s-a publicat Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, în Monitorul Oficial al României nr.1214 din 03.12.2024, în data de 6 decembrie 2024, în timp ce procesul de votare pentru turul al doilea începuse în diaspora, Curtea Constituțională a României s-a întrunit în secret, fără a se publica un comunicat cu privire la această întrunire, și, ca urmare a autosesizării, a emis Hotărârea nr. 32, prin care, invocându-se absolut eronat și prin interpretarea extensivă a art. 146 lit f) din Constituția României, prin exces de putere, a anulat întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a Hotărârii Guvernului nr. 1061/2024 privind aprobarea Programului calendaristic și a dispus reluarea în integralitate a procesului electoral pentru alegerea Președintelui României, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Președintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare.

Conform unui alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare se solicită, a fost emisă cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuție posibilitatea anulării alegerilor, respectiv data validării rezultatelor primului tur de scrutin, așa cum prevede pct. 107 din Anexa HG nr. 1061/2024.

Invocă reclamanta dispozițiile art. 53 alin. (1) și art. 52 alin. (3) din Legea nr. 370/2004 și arată că, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR adusesese la cunoștință rezultatul turului I al alegerilor prezidențiale, astfel încât nu mai era în termen să examineze corectitudinea procedurii electorale din turul I.

După data de 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională ar fi avut dreptul să examineze numai corectitudinea procesului electoral al tuiului al II-lea, după finalizarea procedurii de vot din acest tur, într-o eventuală cerere de anulare a alegerilor pe care o puteau formula numai competitorii electorali, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004.

Așadar, Curtea Constituțională avea dreptul:

- să anuleze alegerile din turul I, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris și cu dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării în turul I și putea dispune reluarea turului I, în a doua duminică de la reluarea alegerilor;

- să anuleze alegerile din turul al II-lea, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris și cu dovezi, în termen de 3 zile de la închiderea votării din turul al II-lea și putea dispune numai reluarea turului al II-lea, în a doua duminică după anularea alegerilor.

Arată reclamanta că, odată ce fusese validat turul I, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională putea anula numai turul al II-lea, după ce procedura de vot în turul al II-lea era terminată și numai la sesizarea scrisă a competitorilor electorali, însoțită de dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării din turul al II-lea. Însă, Curtea Constituțională, prin abuz de putere, a întrerupt intempestiv procedura de votare din turul al II-lea, anulând întreaga procedură electorală desfășurată până la acel moment, deși validase turul I, fără niciun temei constituțional și legal.

În cadrul unui alt motiv de nelegalitate, reclamanta susține că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă cu încălcarea principiului irevocabilității actelor administrative care au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice. Invocă reclamanta dispozițiile art. 1 alin. (6) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și arată că, deși prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR a validat alegerile și rezultatele din turul I al alegerilor prezidențiale și a stabilit care sunt cei doi candidați care vor participa la turul al II-lea din 8 decembrie 2024, cu încălcarea dispozițiilor menționate, practic a revocat această hotărâre, prin emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, deși Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 a produs efecte juridice, procedura electorală fiind continuată, iar procesul de vot în secțiile de votare din străinătate era în curs de desfășurare, potrivit calendarului electoral stabilit prin HG nr. 1061/2024.

Un alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost dată cu încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din

Legea nr. 370/2004, necesare pentru anularea alegerilor. Aceste condiții, raportate la situația concretă din 6 decembrie 2024, când turul I se încheiase (și fusese validat), iar procesul de vot în turul al II-lea era în plină desfășurare sunt:

- existența unor dovezi de fraudă [condiție expresă prevăzută la art. 52 alin. (2) din Legea nr 370/2004 : „cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază”;
- această fraudă să fi fost de natură să modifice ordinea candidaților care participă la al doilea tur de scrutin.

Dovezile de fraudă, evident, trebuie să aibă legătură cu procedura electorală, spre exemplu: buletine de vot false, vot multiplu, turism electoral etc., unită cu fraudă la stabilirea rezultatelor, de exemplu: procese-verbale false, calcule matematice greșite, erori ale infrastructurii digitale etc.

Arată reclamanta că nu orice fraudă de acest gen poate conduce la anularea alegerilor, ci doar fraudă masivă, de natură să modifice ordinea candidaților la al doilea tur de scrutin. Corectitudinea procesului electoral din turul I a fost cercetată de Curtea Constituțională cu ocazia examinării unei contestații prin care s-a cerut anularea alegerilor din turul I. Astfel, prin Hotărârea nr. 30 din 2 decembrie 2024 privind cererea de anulare a alegerilor, formulată de domnul Cristian Vasile Terheș, Curtea Constituțională a reținut că nici Biroul Electoral Central și nici celelalte birouri electorale nu au identificat elemente de natură să conducă la reținerea existenței unor nereguli de natură a afecta rezultatul numeric al alegerilor și că, în ce privește modul de desfășurare a campaniei electorale în preția votului sau în mediul online ori la votul exercitat de alegători care nu aveau dreptul să voteze pe liste suplimentare deoarece aveau domiciliul în aceeași unitate administrativ-teritorială în care se afla secția de votare la care au votat, aceste aspecte nu au fost motivate de autorul cererii și evident nici dovedite.

Susține reclamanta că Hotărârea CCR a cărei anulare o solicită a fost dată în mod cu totul arbitrar, fără absolut nicio dovadă că procesul electoral ar fi fost fraudat în așa măsură încât să fi impus anularea alegerilor. CCR a reținut, în Hotărârea nr. 32/06.12.2024, exclusiv motive străine condițiilor legale prevăzute în mod limitativ de către legiuitor pentru anularea procesului electoral. Se arată în motivare că există suspiciunile persuadării alegătorilor prin exploatarea „abuzivă” a algoritmilor platformelor de social-media, că s-ar fi eludat legislația prin nemarcarea materialelor electorale cu însemnele specifice campaniei electorale și că ar exista eventuale cheltuieli netransparente ale campaniei unuia dintre candidați.

CCR a considerat că votanții români nu au discernământul necesar pentru a distinge între mesajele candidaților, a acționat împotriva prevederilor Constituției României și a Codului Civil, i-a considerat pe votanții români că au fost lipsiți de discernământ la votul din 24 noiembrie, din primul tur al alegerilor prezidențiale și a considerat că vor fi în continuare lipsiți de discernământ și la votul care începuse în 6 decembrie și urma să continue până pe 8 decembrie 2024 și a acționat preventiv anulând întregul proces electoral, anulându-le suveranitatea și implicit sabotând prevederile art. 1 alin. (3) și art. 2 din Constituție.

Arată reclamanta că toate așa zisele nereguli privind nemarcarea materialelor electorale cu însemnele specifice și existența unor cheltuieli netransparente nu numai că nu au fost dovedite, dar nu s-a arătat în motivarea Hotărârii nr. 32/06.12.2024 care sunt în concret dispozițiile legale încălcate, care este sancțiunea prevăzută de lege pentru încălcarea acestora și cum au fost acestea apte de a fraudă votul și să modifice ordinea candidaților din turul I.

CCR, în cuprinsul Hotărârii în cauză, nu a reținut cu certitudine indubitabilă ingerința unor entități statale sau non-statale (nici documentele desecretizate ale serviciilor de informații nu au revelat astfel de entități), deși s-a pronunțat în sensul că „trebuie exclusă ingerința unor entități statale sau non-statale în realizarea unor campanii de propagandă sau dezinformare electorală”. Curtea Constituțională nu a avut în posesie probe/dovezi că vreunul dintre candidații calificați în turul al II-lea ar fi săvârșit acțiuni în acest sens, iar instituțiile abilitate, prin reprezentanții săi legali, au recunoscut public aceasta.

Din declarația din data de 18 decembrie 2024, dată de fostul președinte Klaus Werner Iohannis, în funcție la data anulării alegerilor, se deduce că nu există nici un fel de dovezi pentru existența unor atacuri cibernetice sau forme de persuasiune agresivă în alegerile prezidențiale, menite

să anihileze liberul arbitru al votanților, implicit pe al reclamantei, ci există doar simple presupuneri fără nici un probatoriu indubitabil.

De asemenea, reclamanta face referire și la interviul acordat de Președintele Curții Constituționale a României, Marian Enache, unei publicații juridice „on line” și arată că acesta a recunoscut că hotărârea nr. 32 nu s-a bazat pe dovezi, ci pe narațiuni expuse în documente așa-zis secrete, declassificate, apărute în spațiul public, atribuite serviciilor secrete din România.

Potrivit unui alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă și cu încălcarea art. 2 din Constituția României privind Suveranitatea, ca principiu constituțional general și arată că, prin hotărârea menționată, CCR a încălcat suveranitatea poporului român, al cărui membru este și reclamanta, anulând întreaga procedură electorală, lăsând România fără Președinte legitim ales de poporul român și aruncând-o într-o criză politică profundă, care nu s-a încheiat nici în prezent, la peste 4 luni de la anularea alegerilor.

Mai mult, arată reclamanta că, prin paragraful nr. 22 din Hotărârea atacată, CCR a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunându un Președinte care nu a fost ales, care nu mai avea dreptul să rămână în funcție după împlinirea duratei de 5 ani a celui de-al doilea mandat. Astfel, deși Constituția României prevede în art. 83 alin. (1), că: „Mandatul Președintelui României este de 5 ani și se exercită de la data depunerii jurământului”, iar alin. (3) al art. 83, se prevede că: „Mandatul Președintelui României poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau catastrofă”, iar mandatul Președintelui Klaus-Werner Iohannis împlinea 5 ani în data de 21 decembrie 2024, cu toate acestea, CCR a împiedicat poporul român să-și aleagă Președintele și „a ales” în locul poporului român, numind un Președinte care a exercitat în mod nelegal și nelegitim această funcție, până la data de 4 februarie 2025, când și-a dat demisia.

La data de 22 decembrie 2024, funcția de Președinte urma să devină vacantă, potrivit art. 97 alin. (1) teza a III-a (caz de imposibilitate definitivă a exercitării atribuțiilor), iar interimatul trebuia asigurat de președintele Senatului sau de Președintele Camerei Deputaților, potrivit art. 98 alin. (1) din Constituția României.

Or, Curtea Constituțională a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunând poporului român un Președinte neales, numit de chiar Curtea Constituțională, cu încălcarea gravă a prevederilor Constituției României, deși, potrivit art. 142 alin. (1), Curtea Constituțională ar fi trebuit să fie garantul supremației Constituției.

Arată reclamanta că ipoteza art. 83 alin. (2), la care a făcut trimitere CCR în paragraful 22 din Hotărârea atacată este absolut eronată și un abuz, o scoatere din context și o ignorare totală a celorlalte dispoziții care se referă la durata mandatului Președintelui României. Astfel, art. 83 alin.(2) din Constituția României are aplicabilitate numai în ipoteza normală a procedurii de alegere a Președintelui României, adică în situația în care validarea alegerilor prezidențiale pentru viitorul Președinte și confirmarea rezultatelor ar fi fost făcută anterior expirării duratei de 5 ani de la depunerea jurământului Președintelui în funcție, și am fi avut: un Președinte ales, confirmat prin Hotărârea CCR și un Președinte în funcție, iar Președintele în funcție rămâne în funcție până îi expiră mandatul de 5 ani, dată la care va depune jurământul Președintele nou ales.

Potrivit unui ultim motiv de nelegalitate invocat de reclamantă, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei revocare o solicită, a fost emisă și cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin. (1), coroborat cu art. 81 alin. (1) din Constituția României. Arată reclamanta, sub acest aspect, că dreptul său de cetățean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul I din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat și a fost împiedicată să își exprime votul în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, prin aplicarea ștampilei „votat” pe unul din cei doi candidați care fuseseră validați prin Hotărârea CCR nr. 31, ca și cum ar fi fost un cetățean lipsit de drepturile electorale, deși nu este în ipoteza prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituția României, iar art. 53 alin. (1) din Constituția României prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți se poate face numai prin lege.

Susține reclamanta că, în mod indirect și ilegal, prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare o solicită, a fost încadrată, ca și toți cetățenii români cu drept de vot, în categoria prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituția României, adică în categoria debilizilor sau

alienațiilor mintali, pușilor sub interdicție sau condamnaților la pierderea drepturilor electorale, prin hotărâre definitivă.

Așadar, arată reclamanta că nu numai că i s-a restrâns, acesteia și celorlalți cetățeni cu drept de vot, dreptul fundamental de a alege unul dintre cei doi candidați validați prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin hotărârea nelegală a CCR și nu prin lege, dar practic acest drept i s-a anulat definitiv pentru alegerile prezidențiale.

Susține reclamanta că, în calitate de cetățean român cu drept de vot, i s-a interzis dreptul de a-și alege Președintele, iar dreptul său a fost înlocuit cu voința arbitrară a Curții Constituționale, care a impus tuturor cetățenilor români un Președinte pe care l-a numit cu încălcarea Constituției României.

Mai arată că, în aceeași situație cu sa se află cetățenii români care au votat în turul I și au reușit să voteze la secțiile din străinătate în data de 6 decembrie 2024, dar și cetățenii înscrși în lista electorală permanentă pentru turul al II-lea al alegerilor prezidențiale din 8 decembrie 2024.

Pentru toate aceste motive, reclamanta solicită admiterea cererii, așa cum a fost formulată și admiterea cererii de suspendare a executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, iar pe fond, anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 și obligarea pârâtei Curtea Constituțională a României la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, cererea de chemare în judecată se întemeiază pe dispozițiile: art. 15 alin. (1) raportat la art. 14 alin. (1) și (2), art. 7 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, art. 1 alin. (1), raportat la art. 2 alin. (1) lit a), b), c), n), o), r), art. 8 alin. (1) și alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, art. 10 din Legea nr. 47/1992 și art. 52, 53 din Legea nr. 370/2004, pct. 7 din Anexa la HG nr. 1061/2024 și art. 2 alin. (1) și (2), art. 36 alin. (1) și 81 alin. (1) din Constituția României,

În temeiul art. 411 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură civilă, reclamanta solicită judecarea cauzei în lipsă.

În temeiul art. 154 alin. (6) Cod procedură civilă, reclamanta solicită ca procedura de citare și de comunicare a tuturor actelor de procedură să fie îndeplinită față de aceasta prin poșta electronică, la adresa de email gigipopescu99@yahoo.com

Legal citată, pârâta Curtea Constituțională nu a formulat întâmpinare și nu s-a prezentat în instanță pentru a formula apărări.

Examinând cererea de chemare în judecată, prin prisma criticilor formulate, a temeiurilor de drept incidente și a înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, Curtea reține următoarele:

Cu privire caracterul de act administrativ cu caracter normativ al hotărârii atacate și la admisibilitatea acțiunii, Curtea apreciază că este necesar a se efectua o analiză a cadrului constituțional privind atribuțiile Curții Constituționale și deciziile emise de instanța de contencios constituțional.

Conform prevederilor art. 146 din Constituția României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, „Curtea Constituțională are următoarele atribuții:

a) se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori, precum și, din oficiu, asupra inițiativelor de revizuire a Constituției;

b) se pronunță asupra constituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori;

c) se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori;

d) hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și direct de Avocatul Poporului;

e) soluționează conflictele juridice de natura constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii;

f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;

g) constată existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României și comunică cele constatate Parlamentului și Guvernului;

h) dă aviz consultativ pentru propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României;

i) veghează la respectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului și confirmă rezultatele acestuia;

j) verifică îndeplinirea condițiilor pentru exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni;

k) hotărăște asupra contestațiilor care au ca obiect constituționalitatea unui partid politic;

l) îndeplinește și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții.”

De asemenea, art. 147 din Constituția României, republicată, referitor la deciziile Curții Constituționale prevede că „(1) Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

(2) În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale.

(3) În cazul în care constituționalitatea tratatului sau acordului internațional a fost constatată potrivit articolului 146 litera b), acesta nu poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate. Tratatul sau acordul internațional constatat ca fiind neconstituțional nu poate fi ratificat.

(4) Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

Curtea reține că, din interpretarea sistematică și teleologică a prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituția României, prin coroborare cu celelalte alineate ale aceluiași articol și cu dispozițiile art. 146 lit a)-d) din Legea fundamentală, rezultă că instanța de contencios constituțional emite decizii general obligatorii, care au putere numai pentru viitor, în cazurile în care se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgare, asupra constituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale, asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului și asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele.

De asemenea, este de observat și locul în care este plasat alineatul (4) al art. 147 din Constituție, respectiv după alineatele (1)-(3), care se referă la încetarea efectelor dispozițiilor din legile și ordonanțele în vigoare, a celor din regulamente, precum și ale tratatului sau acordului internațional constatate ca fiind neconstituționale, ceea ce înseamnă că, în conformitate cu prevederile Legii fundamentale, instanța de contencios constituțional pronunță decizii general obligatorii și care au putere numai pentru viitor doar în aceste cazuri, iar nu în exercitarea tuturor atribuțiilor prevăzute de art. 146 din Constituție.

La rândul său, legea organică a Curții Constituționale, respectiv Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, la art. 11 alin. (1), face distincție între cazurile în care Curtea Constituțională pronunță decizii, hotărâri și emite avize, astfel că și din aceste dispoziții ale legii organice, rezultă instanța de contencios constituțional nu pronunță decizii general obligatorii în exercitarea tuturor atribuțiilor prevăzute de Constituție și de legea sa organică.

În prezenta cauză, Curtea constată că actul contestat este reprezentat de Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la

alegerea Președintelui României din anul 2024, publicată în Monitorul Oficial nr.1231 din 06.12.2024, această hotărâre fiind emisă de Curtea Constituțională în exercitarea atribuției prevăzută de art. 146 lit f) din Constituție, conform căruia Curtea Constituțională „f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului.”.

În exercitarea acestei atribuții, în concordanță cu prevederile Constituției României mai sus menționate și ale art. 11 alin. (1) pct. B, lit a) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu pronunță decizii general obligatorii, ci pronunță hotărâri, actul contestat în prezenta cauză purtând denumirea de „hotărâre”.

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora „(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Având în vedere principiul ierarhiei actelor normative reglementat prin aceste prevederi, Curtea reține că, deși conform dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992 „Deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”, caracterul general obligatoriu nu poate fi atribuit și hotărârilor Curții Constituționale, astfel că prevalează dispozițiile din Legea fundamentală mai sus menționate, care atribuie caracter general obligatoriu doar deciziilor Curții Constituționale, nu și hotărârilor emise de instanța de contencios constituțional.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, prin *act administrativ* se înțelege actul unilateral cu caracter individual sau normativ, emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, dând naștere, modificând sau stingând raporturi juridice.

În prezenta cauză, Curtea reține că Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă pentru organizarea executării Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 12 septembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, astfel că aceasta reprezintă un act administrativ cu caracter normativ.

Cu privire la calificarea actului administrativ menționat ca fiind unul normativ, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 12/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 30.09.2021, „(...) în procesul de încadrare a unui act administrativ în una dintre cele două categorii, încadrarea realizându-se prin examinarea integrală a conținutului său, nu prin „decuparea” unor dispoziții din acest conținut de natură a-i afecta caracterul unitar, esențiale sunt efectele juridice pe care le produce, natura măsurilor dispuse, iar nu forma sau denumirea; actele administrative cu caracter normativ conțin dispoziții cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, astfel că produc efecte juridice erga omnes față de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situație strict determinată și produc efecte fie față de o singură persoană, fie față de un număr determinat sau determinabil de persoane.

49. Pe de altă parte, actul cu caracter normativ are un obiect stabilit inițial, fără a lua în considerare destinatarul, norma fiind destinată unui anumit câmp de aplicare, în timp ce în cazul actului individual acesta nu poate fi conceput în lipsa destinatarului său identificat de la început, astfel că acest destinatar dobândește o situație particulară.”

În prezenta cauză, Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, chiar dacă are o perioadă limitată de aplicare, vizând doar anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, aceasta nu are un destinatar identificat de la început,

ci privește anularea procesului electoral cu caracter general, în privința tuturor persoanelor implicate în calitate de candidați sau alegători.

În consecință, Curtea reține că sunt întemeiate susținerile reclamantei conform cărora Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 este un act administrativ cu caracter normativ, fiind admisibilă exercitarea acțiunii în anulare formulată în condițiile art. 1 și art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

De asemenea, actul atacat nu face parte din categoria actelor administrative ale autorităților publice care privesc raporturile acestora cu Parlamentul sau a actelor de comandament cu caracter militar, prevăzute de art. 5 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 care nu pot fi atacate în contenciosul administrativ și nu poate fi atacat nici pe calea unei alte proceduri judiciare, astfel cum prevede art. 5 alin. (2) din legea menționată.

Curtea reține și faptul că, în privința atacării în instanță a actului menționat, relevante sunt cele reținute în *Raportul urgent asupra anulării rezultatului alegerilor de curțile constituționale întocmit de Comisia europeană pentru democrație în drept din data de 27 ianuarie 2025 (în continuare denumit Raportul Comisiei de la Veneția)* se referă, între altele, cu privire la drepturile procedurale, la dreptul persoanelor de a formula apel împotriva deciziei autorității electorale, pentru a limita puterea discreționară a autorității (pct. 29-30).

Referitor la capătul de cerere privind suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, *„(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile prevederilor art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare sau în termen de maximum 30 de zile de la luarea la cunoștință a conținutului actului care nu mai poate fi revocat, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anulare a actului în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii în suspendare și dacă fondul cererii de suspendare nu a fost soluționat, instanța investită cu cererea de suspendare va constata această împrejurare și va respinge cererea de suspendare ca lipsită de interes. Dacă suspendarea s-a dispus, aceasta încetează de drept și fără nicio formalitate.”*.

Iar potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, *„(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii principale.*

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)-(7) se aplică în mod corespunzător.”

De asemenea, potrivit art. 2 alin. (1) lit t) din Legea nr. 554/2004, cazurile bine justificate reprezintă acele *„împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.”*

Astfel, acestea nu pot fi confundate cu motivele de nelegalitate ce privesc actele contestate, pe care instanța este ținută să le analizeze pe fondul cauzei, în urma administrării tuturor probelor concludente.

Existența unor cazuri bine justificate poate fi reținută numai dacă, din împrejurările cauzei, ar exista o puternică și evidentă îndoială asupra prezumției de legalitate de care se bucură actele administrative, prezumție care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al acestora, pentru cercetarea cazurilor bine justificate instanța putând face doar o cercetare sumară a aparenței dreptului, întrucât în caz contrar, ar prejudica fondul litigiului dedus judecății.

Curtea apreciază că, de principiu, actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate și că actul administrativ unilateral este el însuși titlu executoriu, neexecutarea lui fiind contrară unei bune ordini juridice, într-un stat de drept și o democrație constituțională.

În consecință, suspendarea actului administrativ ca operație juridică de întrerupere vremelnică a efectului acestuia, apare ca o situație de excepție de la regula executării din oficiu (*executio ex officio*).

Curtea constată că, în cauză, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituțională a anulat întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a Hotărârii Guvernului nr.1061/2024 privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegerea Președintelui României în anul 2024. De asemenea, s-a prevăzut că procesul electoral pentru alegerea Președintelui României va fi reluat în integralitate, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Președintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare.

În motivarea acestei hotărâri, s-a reținut, în esență că, după declassificarea la data de 4 decembrie 2024 a documentelor prezentate în ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28 noiembrie 2024 și aducerea acestora la cunoștință publică, Curtea a luat act de conținutul lor. Față de cele prezentate în cuprinsul „Notelor de informare” ale Ministerului Afacerilor Interne - Direcția Generală de Protecție Internă, ale Serviciului de Informații Externe, ale Serviciului Român de Informații și ale Serviciului de Telecomunicații Speciale, care au fost înregistrate la Administrația prezidențială sub nr.DSN1/1741/4.12.2024, nr. DSN1/1740/4.12.2024, nr. DSN1/1742/4.12.2024 și nr.DSN1/1743/4.12.2024, respectiv nr.DSN1/1701/2.12.2024, Curtea constată că procesul electoral privind alegerea Președintelui României a fost viciat pe toată durata desfășurării lui și în toate etapele de multiple neregularități și încălcări ale legislației electorale care au distorsionat caracterul liber și corect al votului exprimat de cetățeni și egalitatea de șanse a competitorilor electorali, au afectat caracterul transparent și echitabil al campaniei electorale și au nesocotit reglementările legale referitoare la finanțarea acesteia. Toate aceste aspecte au avut un efect convergent de desconsiderare a principiilor esențiale ale alegerilor democratice. (pct. 5)

De asemenea, s-a reținut în cuprinsul hotărârii că, potrivit „Notelor de informare” antereferite, principalele aspecte imputate procesului electoral privind alegerea Președintelui României din anul 2024 sunt cele privind manipularea votului alegătorilor și distorsionarea egalității de șanse a competitorilor electorali, prin utilizarea netransparentă și cu încălcarea legislației electorale a tehnologiilor digitale și a inteligenței artificiale în desfășurarea campaniei electorale, precum și prin finanțarea din surse nedeclarate a campaniei electorale, inclusiv online (pct. 11).

S-a arătat că, în prezenta cauză, caracterul liber exprimat al votului a fost încălcat prin faptul că alegătorii au fost dezinformați prin intermediul unei campanii electorale în cadrul căreia unul dintre candidați a beneficiat de o promovare agresivă, derulată cu eludarea legislației naționale în domeniul electoral și prin exploatarea abuzivă a algoritmilor platformelor de social-media. Manipularea votului a fost cu atât mai evidentă cu cât materialele electorale de promovare a unui candidat nu au purtat însemnele specifice publicității electorale conform Legii nr.370/2004. În plus, candidatul a beneficiat și de un tratament preferențial pe platformele de social-media, ceea ce a avut ca efect denaturarea manifestării de voință a alegătorilor (pct. 14).

S-a mai reținut în hotărârea contestată că, în cauza de față, având în vedere prevederile art.37 din Constituție, Curtea reține că a fost afectată egalitatea de șanse a competitorilor electorali, ceea ce reflectă o alterare a însuși dreptului de a fi ales. Neregularitățile din campania electorală s-au răsfrânt asupra competitorilor electorali, din moment ce au creat o inegalitate vădită între candidatul care a manipulat tehnologiile digitale și ceilalți candidați participanți în procesul electiv. Astfel, expunerea semnificativă a unui candidat a condus la reducerea direct proporțională a expunerii în media online a celorlalți candidați în procesul electoral. Or, utilizarea tehnologiilor digitale și a inteligenței artificiale, atât de către candidați ori competitori electorali, cât și de către partide politice, susținători ori simpatizanți lor trebuie să fie transparentă pentru a garanta integritatea și imparțialitatea alegerilor. În caz contrar, alegătorii sunt împiedicați să-și formeze o opinie despre candidați și alternativele electorale sau pot fi induși în eroare cu privire la identitatea și calitatea candidatului ori procedurile de vot. Prin urmare, utilizarea într-un proces electoral de către competitorii electorali, inclusiv de către partidele politice, a unor asemenea practici investeste

autoritățile publice competente, potrivit legii, să verifice, să constate și, după caz, să sancționeze astfel de conduite (pct. 16)

De asemenea, Curtea Constituțională a luat act de faptul că un candidat a încălcat legislația electorală referitoare la finanțarea campaniei pentru alegerile prezidențiale. Astfel, declarațiile depuse la Autoritatea Electorală Permanentă ale unuia dintre candidați referitoare la bugetul său de campanie, pe care l-a raportat ca fiind 0 lei, sunt în contradicție cu datele prezentate în „Notele de informare” ale Ministerului Afacerilor Interne - Direcția Generală de Protecție Internă și a Serviciului Român de Informații. Or, este de notorietate că o campanie electorală presupune costuri și cheltuieli importante, iar situația analizată relevă o incongruență evidentă între amploarea campaniei desfășurate și inexistența asumată de candidat în privința cheltuielilor efectuate. A fost, astfel, încălcat principiul transparenței finanțării campaniei electorale, fiind induse suspiciuni cu privire corectitudinea desfășurării alegerilor. (pct. 18)

Curtea reține că, din interpretarea logico-juridică a dispozițiilor art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004, rezultă că un act administrativ va putea fi suspendat din executarea sa numai în situația în care instanța va constata în mod temeinic îndeplinirea cumulativă a celor două condiții: existența unui caz bine justificat și necesitatea evitării unei pagube iminente ireparabile sau dificil de reparat, astfel încât caracterul aparent de legalitate va trebui analizat de la caz la caz.

În jurisprudența sa constantă, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a reținut că, pentru conturarea *cazului temeinic justificat* care să impună suspendarea unui act administrativ, instanța nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/ sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut astfel de împrejurări vădite, de fapt sau/ și de drept care sunt de natura să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ ca fiind: emiterea unui act administrativ de către un organ incompetent sau cu depășirea competenței, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ.

Un prim motiv de nelegalitate, circumscris cerinței privind cazul bine justificat, invocat de reclamantă, se referă la faptul că pârâta Curtea Constituțională a interpretat în mod abuziv atribuția prevăzută de art. 146 lit f) din Constituție, sesizându-se din oficiu, deși art. 10 din Legea nr. 47/1992 prevede expres că sesizarea trebuie făcută în scris și motivat.

Curtea reține că acest prim motiv de nelegalitate este întemeiat, în condițiile în care, conform dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 47/1992, „(1) Curtea Constituțională **poate fi sesizată** în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică. (2) Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate.” Dispozițiile sunt situate în Secțiunea 1 – Dispoziții comune a Capitolului III - Competența Curții Constituționale, ceea ce înseamnă că acestea se aplică în privința exercitării tuturor atribuțiilor prevăzute de art. 146 din Constituție, ca regulă, sesizarea din oficiu fiind reglementată în mod expres de Legea nr. 47/1992, în următoarele cazuri de excepție: asupra inițiativelor de revizuire a Constituției [art. 11 alin. (1) pct. A lit a) din lege]; asupra legii de revizuire a Constituției [art. 23 alin. (1) din lege]; în privința inițiativei legislative a cetățenilor [cazurile prevăzute la art. 48 din lege].

În cazul prevăzut la art. 146 lit f) din Constituție, conform căruia Curtea Constituțională „f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;”, nici Legea nr. 47/1992, nici Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, nu prevăd posibilitatea sesizării din oficiu a Curții Constituționale în vederea anulării procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României.

Mai mult, dispozițiile art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004 prevăd în mod expres titularii cererii de anulare a alegerilor, respectiv: partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, fără a fi prevăzută posibilitatea sesizării din oficiu prin încheiere, astfel cum a procedat Curtea Constituțională la data de 6 decembrie 2024.

Un alt motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că actul administrativ normativ contestat a fost emis cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuție posibilitatea anulării alegerilor, după ce anterior validase, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 turul I și rezultatele acestui tur.

Curtea constată că și acest motiv de nelegalitate este întemeiat, în condițiile în care, conform prevederilor art. 52 alin. (2) și (3) din Legea nr. 370/2004, cererea de anulare a alegerilor se poate formula în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării, iar soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor. Or, în prezenta cauză, pe lângă faptul că nu a existat o cerere de anulare a alegerilor cum prevăd dispozițiile menționate, anularea procesului electoral a fost dispusă de Curtea Constituțională după ce procesul de votare pentru turul II începuse, fără a aștepta închiderea votării și cu încălcarea propriei hotărâri anterioare nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin care au fost validate rezultatele primului tur de scrutin.

De asemenea, este întemeiat și motivul de nelegalitate privind încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004 necesare pentru anularea alegerilor. Astfel, conform prevederilor art. 52 alin. (1) din legea menționată, „(1) Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care **votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților care pot participa la al doilea tur de scrutin.** În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor.” Or, în prezenta cauză, pretinsele fraude reținute în motivarea hotărârii contestate, fără a fi dovedite în mod corespunzător, după cum se va detalia în cele ce urmează, nu vizează cerința prevăzută de lege, respectiv votarea și stabilirea rezultatelor de natură a modifica atribuirea mandatului sau ordinea candidaților, ci o etapă anterioară procesului de votare, respectiv etapa derulării campaniei electorale anterioare votului propriu zis, vizând modalitatea de informare a alegătorilor prin intermediul social-media, respectiv finanțarea campaniei electorale, aspecte care nu intră sub incidența textului de lege indicat.

Sunt întemeiate și criticile privind încălcarea prevederilor art. 2 din Constituție privind suveranitatea și ale art. 36 alin (1) și art. 81 alin. (1) privind dreptul de vot și alegerea președintelui, în condițiile în care, prin anularea integrală a întregului proces electoral, cetățenii au fost lipsiți de posibilitatea de a-și alege candidații preferați pentru ocuparea funcției de președinte al României.

În ceea ce privește *paguba iminentă*, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta susține că, în calitate de cetățean român cu drept de vot, înscrisă în lista electorală permanentă, este expusă unei pierderi iminente, întrucât nu va mai putea să-și exercite dreptul de vot pentru unul din candidații validați în urma turului I, după data de 4 mai 2025, când va avea loc turul I al alegerilor prezidențiale organizate în urma hotărârii ilegale a Curții Constituționale, a cărei anulare o solicită.

Arată reclamanta că suspendarea executării hotărârii a cărei anulare o solicită se impune și pentru că pârâta, în calitate de emitent al actului administrativ ilegal, să fie împiedicată să comită și alte abuzuri, singura autoritate în măsură să sancționeze acest abuz constituțional și legal al Curții Constituționale fiind Justiția.

Curtea reține că, din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea 554/2004, rezultă că noțiunea de „*pagubă iminentă*” are în vedere „*prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*”.

Sub acest aspect, Curtea constată că motivele invocate de reclamantă nu se circumscriu unui prejudiciu material viitor și previzibil, în sensul dispozițiilor menționate, însă anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024 creează o perturbare previzibilă gravă a funcționării autorității publice reprezentate de Președintele României, din perspectiva afectării reprezentativității României pe plan extern.

Este de menționat și faptul că, în Indexul Democrației pentru 2024, realizat de Economist Intelligence Unit (EIU), România a fost retrogradată de la „democrație deficitară” la „regim hibrid”, principalul motiv indicat în raport fiind „anularea controversată” și „în circumstanțe neclare” a alegerilor prezidențiale din 2024. Motivarea Curții Constituționale a României de anulare a turului II este considerată „șubredă”, luată pe baza unor „rapoarte obscure ale serviciilor de informații privind interferența Rusiei în alegeri”, în care „dovezile au fost, în cel mai bun caz, discutabile”.

În concluzie, în raport de considerentele expuse mai sus, Curtea reține că, în prezenta cauză, sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care va admite capătul de cerere privind suspendarea executării actului administrativ contestat, urmând a suspenda executarea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluționarea definitivă a cauzei.

Asupra fondului acțiunii în anulare deduse judecății, Curtea constată că, prin cererea de chemare în judecată, *un prim motiv de nelegalitate* invocat de reclamantă, se referă la faptul că, la emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituțională a comis un exces de putere, așa cum este definit de art. 2 alin. (1) lit n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Arată că, prin actul administrativ normativ contestat, Curtea Constituțională a interpretat în mod abuziv atribuția prevăzută de art. 146 lit f) din Constituție, aceea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea președintelui României, anulând, printr-o autosesizare arbitrară întregul proces democratic de alegere a Președintelui României.

Arată că procedura pentru alegerea președintelui României este prevăzută de Legea nr. 370/2004, iar atribuțiile Curții Constituționale sunt de asemenea prevăzute expres în această lege. Astfel, nici Legea de organizare și funcționare a Curții Constituționale nr. 47/1992 și nici Legea nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României nu prevăd dreptul Curții Constituționale de a se sesiza din oficiu, prin fapta de „a lua act de conținutul” unor documente prezentate în Ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării și aduse la cunoștință publică, așa cum se indică textual în paragraful nr. 5 al Hotărârii a cărei anulare o solicită.

Astfel cum s-a reținut anterior, acest prim motiv de nelegalitate este întemeiat, în condițiile în care, conform dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 47/1992, „(1) *Curtea Constituțională poate fi sesizată în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică. (2) Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate.*” Dispozițiile sunt situate în Secțiunea 1 – Dispoziții comune a Capitolului III - Competența Curții Constituționale, ceea ce înseamnă că acestea se aplică în privința exercitării tuturor atribuțiilor prevăzute de art. 146 din Constituție, ca regulă, sesizarea din oficiu fiind reglementată în mod expres de Legea nr. 47/1992, în următoarele cazuri de excepție: asupra inițiativelor de revizuire a Constituției [art. 11 alin. (1) pct. A lit a) din lege]; asupra legii de revizuire a Constituției [art. 23 alin. (1) din lege]; în privința inițiativei legislative a cetățenilor [cazurile prevăzute la art. 48 din lege].

În cazul prevăzut la art. 146 lit f) din Constituție, conform căruia Curtea Constituțională „f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului;”, nici Legea nr. 47/1992, nici Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, nu prevăd posibilitatea sesizării din oficiu a Curții Constituționale în vederea anulării procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României.

Mai mult, dispozițiile art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004 prevăd în mod expres titularii cererii de anulare a alegerilor, respectiv: partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, fără a fi prevăzută posibilitatea sesizării din oficiu prin încheiere, astfel cum a procedat Curtea Constituțională la data de 6 decembrie 2024.

Sub acest aspect, în *Raportul Comisiei de la Veneția*, s-a reținut că normele internaționale nu impun, nici nu interzic, în principiu, deciziile din oficiu ale curților constituționale. Ținând cont că tribunalele, inclusiv curțile constituționale, se caracterizează prin reactivitate, iar nu prin capacitatea de a fixa ordinea de zi, Comisia de la Veneția a apreciat că *puterea curților constituționale de a invalida alegerile din oficiu, dacă există, ar trebui să fie limitată la circumstanțe excepționale și clar reglementate, în scopul prezervării încrederii alegătorilor în legitimitatea alegerilor* (pct. 69). Or, în prezenta cauză, emitentul actului atacat nu a precizat și dovedit circumstanță excepțională care să justifice anularea procesului electoral, întemeiată pe o prevedere legală expresă, pentru a nu fi afectată încrederea alegătorilor în legitimitatea alegerilor.

Al doilea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare se solicită, a fost emisă cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuție posibilitatea anulării alegerilor,

respectiv data validării rezultatelor primului tur de scrutin, așa cum prevede pct. 107 din Anexa HG nr. 1061/2024.

Invocă reclamanta dispozițiile art. 53 alin. (1) și art. 52 alin. (3) din Legea nr. 370/2004 și arată că, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională adusesese la cunoștință rezultatul turului I al alegerilor prezidențiale, astfel încât nu mai era în termen să examineze corectitudinea procedurii electorale din turul I.

După data de 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională ar fi avut dreptul să examineze numai corectitudinea procesului electoral al turului al II-lea, după finalizarea procedurii de vot din acest tur, într-o eventuală cerere de anulare a alegerilor pe care o puteau formula numai competitorii electorali, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004.

Așadar, Curtea Constituțională avea dreptul:

- să anuleze alegerile din turul I, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris și cu dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării în turul I și putea dispune reluarea turului I, în a doua duminică de la reluarea alegerilor;

- să anuleze alegerile din turul al II-lea, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris și cu dovezi, în termen de 3 zile de la închiderea votării din turul al II-lea și putea dispune numai reluarea turului al II-lea, în a doua duminică după anularea alegerilor.

Arată reclamanta că, odată ce fusese validat turul I, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională putea anula numai turul al II-lea, după ce procedura de vot în turul al II-lea era terminată și numai la sesizarea scrisă a competitorilor electorali, însoțită de dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării din turul al II-lea. Însă, Curtea Constituțională, prin abuz de putere, a întrerupt intempestiv procedura de votare din turul al II-lea, anulând întreaga procedură electorală desfășurată până la acel moment, deși validase turul I, fără niciun temei constituțional și legal.

Curtea constată că, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 31 din 2 decembrie 2024, a fost confirmat și validat rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României din primul 3 tur de scrutin de la data de 24 noiembrie 2024, prevăzându-se că „Se va organiza al doilea tur de scrutin pentru alegerea Președintelui României în ziua de duminică, 8 decembrie 2024, la care vor participa domnul Călin Georgescu și doamna Elena-Valerica Lasconi, în această ordine.”

Potrivit dispozițiilor art. 52 alin. (2) și (3) din Legea nr. 370/2004, *„(2) Cererea de anulare a alegerilor se poate face de partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării; cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază. (3) Soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor.”*

Curtea reține că, că și acest motiv de nelegalitate este întemeiat, în condițiile în care, conform prevederilor art. 52 alin. (2) și (3) din Legea nr. 370/2004, cererea de anulare a alegerilor se poate formula în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării, iar soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor.

Or, în prezenta cauză, pe lângă faptul că nu a existat o cerere de anulare a alegerilor cum prevăd dispozițiile menționate, anularea procesului electoral a fost dispusă de Curtea Constituțională după ce procesul de votare pentru turul II începuse, fără a aștepta închiderea votării și cu încălcarea propriei hotărâri anterioare nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin care au fost validate rezultatele primului tur de scrutin, criticile de nelegalitate formulate de reclamantă, în cadrul acestui motiv de nelegalitate, fiind întemeiate.

Al treilea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă se referă la faptul că Hotărârea Curții Constituționale a României nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă cu încălcarea principiului irevocabilității actelor administrative care au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice. Invocă reclamanta dispozițiile art. 1 alin. (6) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și arată că, deși prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR a validat alegerile și rezultatele din turul I al alegerilor prezidențiale și a stabilit care sunt cei doi candidați care vor participa la turul al II-lea din 8 decembrie 2024, cu încălcarea dispozițiilor menționate, practic a

revocat această hotărâre, prin emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, deși Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 a produs efecte juridice, procedura electorală fiind continuată, iar procesul de vot în secțiile de votare din străinătate era în curs de desfășurare, potrivit calendarului electoral stabilit prin HG nr. 1061/2024.

Curtea reține că, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, *„(6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.”*

Curtea reține că, față de celeritatea specifică materiei electorale, nu sunt incidente dispozițiile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, însă având în vedere condițiile de fond ale anulării alegerilor prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004, Curtea Constituțională era obligată să își respecte propria hotărâre anterioară, prin care validase primul tur de scrutin, astfel că, prin anularea în întregime a procesului electoral, ***se aduce atingere principiului securității raporturilor juridice***, care este implicit în toate articolele Convenției europene a drepturilor omului și care a fost consacrat în jurisprudența C.E.D.O.

În aceste condiții, Curtea reține că este întemeiat și cel de-al treilea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă.

Al patrulea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă vizează faptul că hotărârea atacată a fost emisă cu încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004, necesare pentru anularea alegerilor. Aceste condiții, raportate la situația concretă din 6 decembrie 2024, când turul I se încheiase (și fusese validat), iar procesul de vot în turul al II-lea era în plină desfășurare sunt:

- existența unor dovezi de fraudă [condiție expresă prevăzută la art. 52 alin. (2) din Legea nr. 370/2004 : „cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază”;

- această fraudă să fi fost de natură să modifice ordinea candidaților care participă la al doilea tur de scrutin.

Dovezile de fraudă, evident, trebuie să aibă legătură cu procedura electorală, spre exemplu: buletine de vot false, vot multiplu, turism electoral etc., unită cu fraudă la stabilirea rezultatelor, de exemplu: procese-verbale false, calcule matematice greșite, erori ale infrastructurii digitale etc.

Arată reclamanta că nu orice fraudă de acest gen poate conduce la anularea alegerilor, ci doar fraudă masivă, de natură să modifice ordinea candidaților la al doilea tur de scrutin.

Curtea reține că este întemeiat și motivul de nelegalitate privind încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 370/2004 necesare pentru anularea alegerilor. Astfel, conform prevederilor art. 52 alin. (1) din legea menționată, ***„(1) Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților care pot participa la al doilea tur de scrutin. În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor.”***

Or, în prezenta cauză, preținsele fraude reținute în motivarea hotărârii contestate, fără a fi dovedite în mod corespunzător, nu vizează cerința prevăzută de lege, respectiv votarea și stabilirea rezultatelor de natură a modifica atribuirea mandatului sau ordinea candidaților, ci o etapă anterioară procesului de votare, respectiv etapa derulării campaniei electorale anterioare votului propriu zis, vizând modalitatea de informare a alegătorilor prin intermediul social-media, respectiv finanțarea campaniei electorale, aspecte care nu intră sub incidența textului de lege indicat.

Sub acest aspect, Curtea constată că, în *Raportul Comisiei de la Veneția*, s-a reținut că, în principiu, alegătorii trebuie să fie convinși că votul lor este definitiv. Anularea unei părți a alegerilor sau a alegerilor în ansamblu *nu este justificată decât în circumstanțe excepționale* (principiul „ultima ratio”). Astfel, Comisia de la Veneția a stabilit deja că *anularea rezultatului unor alegeri în temeiul unei greșeli minore care nu a afectat rezultatul poate să facă procesul electoral*

mai vulnerabil sau să suscite neîncredere cu privire la căile de atac judiciare, ori să antreneze un interes scăzut în ipoteza cichurilor repetate de alegeri și eventual o participare scăzută (pct. 18).

În prezenta cauză, aspectele reținute de Curtea Constituțională în motivarea hotărârii atacate se referă la o etapă anterioară procesului de votare, respectiv etapa derulării campaniei electorale anterioare votului propriu zis, vizând modalitatea de informare a alegătorilor prin intermediul social-media, respectiv finanțarea campaniei electorale, aspecte care nu se circumscriu cerinței din Raportul Comisiei de la Veneția, referitoare la necesitatea ca aspectele invocate să vizeze afectarea rezultatului alegerilor.

În consecință, Curtea reține că și cel de-al patrulea motiv de nelegalitate invocat de reclamantă este întemeiat.

Ultimele două motive de nelegalitate invocate de reclamantă se referă la faptul că hotărârea atacată a fost emisă și cu încălcarea art. 2 din Constituția României privind Suveranitatea, ca principiu constituțional general și arată că, prin hotărârea menționată, Curtea Constituțională a încălcat suveranitatea poporului român, al cărui membru este și reclamanta, anulând întreaga procedură electorală, lăsând România fără Președinte legitim ales de poporul român și aruncând-o într-o criză politică profundă, care nu s-a încheiat nici în prezent, la peste 4 luni de la anularea alegerilor.

Or, Curtea Constituțională a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunând poporului român un Președinte neales, numit de chiar Curtea Constituțională, cu încălcarea gravă a prevederilor Constituției României, deși, potrivit art. 142 alin. (1), Curtea Constituțională ar fi trebuit să fie garantul supremației Constituției.

De asemenea, arată reclamanta că hotărârea atacată a fost emisă și cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin. (1), coroborat cu art. 81 alin. (1) din Constituția României. Arată reclamanta, sub acest aspect, că dreptul său de cetățean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul I din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat și a fost împiedicată să își exprime votul în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, prin aplicarea ștampilei „votat” pe unul din cei doi candidați care fuseseră validați prin Hotărârea CCR nr. 31, ca și cum ar fi fost un cetățean lipsit de drepturile electorale, deși nu este în ipoteza prevăzută de art. 36 alin. (2) din Constituția României, iar art. 53 alin. (1) din Constituția României prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți se poate face numai prin lege.

Curtea reține că și aceste critici sunt întemeiate, în condițiile în care, prin anularea integrală a întregului proces electoral, cetățenii au fost lipsiți de posibilitatea de a-și alege candidații preferați pentru ocuparea funcției de președinte al României.

Pentru considerentele expuse, în baza prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, Curtea va admite acțiunea în anulare formulată de reclamanta POPESCU GHEORGHIȚA, în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI, urmând a anula Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Cu privire la cheltuielile de judecată, corespunzător soluției de admitere a acțiunii, în baza art. 451 alin. (1), art. 452 și art. 453 alin. (1) Cod procedură civilă, având în vedere dovezile de achitare a taxei judiciare de timbru, depuse de reclamantă la dosarul cauzei (f. 15, 16), Curtea va obliga pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în cuantum de 70 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite capătul de cerere privind suspendarea executării actului administrativ contestat.

Suspendă executarea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluționarea definitivă a cauzei.

Admite acțiunea în anulare formulată de reclamanta POPESCU GHEORGHIȚA, cu domiciliul în Pucioasa, Bd. Trandafirilor, nr. 265, Județ Dâmbovița, în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI, cu sediul în București, Calea 13 Septembrie, nr. 2, Palatul Parlamentului, Intrarea B1, sector 5.

Anulează Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Obligă pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în quantum de 70 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Cu drept de recurs în 5 zile de la pronunțare. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Ploiești.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței azi, 24.04.2025.

PREȘEDINTE,
Alexandru Vasile

GREFIER,
Băcanu Diana Corina

Red./tehnored. A.V./D.B.

4 ex./25.04.2025

operator de date cu caracter personal notificare nr. 3120